

Sygn. akt II CSK 398/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa [...] Spółki jawnej z siedzibą w S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Apelacyjnego w [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 grudnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 10 stycznia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego Skarbu
Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej
kwotę 2700 zł (słownie: dwa tysiące siedemset złotych) tytułem
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Przysługująca od prawomocnych orzeczeń skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, ma na celu - w interesie publicznym - ujednolicanie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie spraw precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla orzecznictwa sądowego i rozwoju prawa. Uwzględnienie celu i charakteru skargi kasacyjnej wymaga właściwego rozumienia treści przesłanek, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., i właściwego ich uzasadnienia.

Chociaż skarżąca spółka jawna powołała się we wniosku na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., to nie przedstawiła przekonującej argumentacji jurystycznej mogącej przesądzać o istnieniu potrzeby dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni przepisu art. 417¹ § 2 k.c.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w istocie przedstawia na s. 8-9 w odmiennym tylko ujęciu, kwestie podniesione w ramach uzasadnienia podstaw kasacyjnych.

Uzasadnienie wniosku nie dowodzi natomiast występowania poważnych wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie co do wykładni art. 417¹ § 2 k.c. Przeciwnie, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r. (V CSK 328/12) i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2010 r. (IV CSK 383/10) dowodzą zbieżnej wykładni tego przepisu, której nie sprzeciwia się wyrok SN z dnia 21 maja 2010 r. (II CSK 614/09). W tym ostatnim judykacie Sąd Najwyższy dopatrywał się wadliwości ocenianego orzeczenia, ale nie przesądził, aby była to kwalifikowana niezgodność z prawem w rozumieniu art. 417¹ § 2 k.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, działając na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz na podstawie § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r., w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. 2016, poz. 1668), a także na podstawie art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. 2016, poz. 2261).

jw

l.n